

Sortida Hivernal a Sarradets, el Casco de Marboré i el Taillón

La idea era aprofitar el pont de la Constitució per fer quatre dies per les muntanyes d'Ordesa, atacant des de Sarradets, a la cara nord. Érem en Joan Anton, el Fran, el Mikel, la Núria (que al final no va poder venir perquè li va escometre un terrible mal de queixal), l'Ana i la Marta (s'ajuntarien a l'expedició el dissabte) i jo mateix. *Planing*: Dijous, viatge a Gavarnie i arribar al refugi lliure de Sarradets, per al divendres teníem com a objectius el Marboré, el Casco i la Torre, i al Taillón, hi pujàriem a l'hora que arribessin l'Ana i la Marta el dissabte. El diumenge, baixar al cotxe i tornar tranquil·lament a casa.

Després d'un viatge de més de 7 hores, amb esmorzar de pa amb tomàquet i *panceta* inclòs, arribàrem a l'estació d'esquí de Gavarnie, que estava nevada i glaçada. Això ens va obligar a posar les cadenes al cotxe per poder arribar fins al coll de Tentes, on ens vàrem calçar les raquetes a les 4 de la tarda (com deia un personatge de la pel·lícula "AIRBAG", *muyyy profesional*). El principi és una pista asfaltada, però no s'hi podia circular amb cotxes ja que estava bloquejada amb enormes pedres. La pista arriba fins al Puerto de Bujaruelo, on la direcció dels camins era difícil de definir per culpa de les senyals que estaven per terra. Sort que ja sabíem el camí! Després del port no és un camí difícil, però amb raquetes es fa molt incòmode a causa del fort pendent. Així anava fent, deixant-me els turmells a cada pas (les meves botes no són rígides) i, oh, sorpresa majúscula! a les 6 de la tarda ja teníem a tocar el refugi de Sarradets. I encara no s'havia fet fosc! Però què és això? S'ha d'entrar per una finestra? Es puja als llits per una escala metàl·lica, vertical i amb un pas estret? I on són l'arnés, les cintes i els mosquetons per assegurar-nos???

La nit del dijous al divendres hi havia força gent al refugi, unes vint persones, i es va crear un ambient acollidor entre vapors d'humanitat i boira de brou. El Mikel es trobava com a casa, amb les sabatilles del Athletic que s'havia pujat. Però al dormitori ja no s'estava tant calent, feia por treure el nas del sac!

L'hora autoimposada d'aixecar-se va ser les 6 del matí. Després d'un esmorzar energètic i un sac de sobres de te que ens va preparar el Joan Anton vàrem equipar-nos, ja estàvem preparats per a l'acció. Primer enfilàrem cap a la Brecha de Rolando amb els grampons calçats, molt entusiasme i encara més fred, que ja s'havia esvaït (el fred) en arribar a la Brecha. Després ens esperava el Paso de los Sarrios que, mig soterrat per la neu, estava força delicat. Així els que dúiem piolet vàrem confiar-hi fins arribar a l'inici de l'ascensió al Casco, que semblava el camí més assenyat, ja que cap al Marboré no hi havia traça. L'estat de la neu era molt variable: passava d'estar dura a pols, per després estar tova i més endavant un altre cop dura, per finalment acabar en gel, "ni no ni no ni no ni no". El dubte que ens va crear la neu tant canviant va provocar que pugéssim amb el *piole* a la motxilla, *craso error*!! El Joan Anton ja s'havia avan-

çat a nosaltres i veient que el tram final de l'ascensió era molt complicat va provar d'advertir-nos (pel *walkie*) que no avancéssim més, però no enteníem bé el que deia. De totes maneres en arribar a una roca glaçada vàrem girar cua, encara ens falta experiència per superar aquest tipus d'obstacles amb seguretat. L'únic que va fer cim va ser el Joan Anton, passant tot tipus de calamitats. El Mikel, esgotat per l'esforç físic i mental de l'intent d'ascensió al Casco (feia mesos que no practicava cap esport), va tornar al refugi a fer una migdiada i així recuperar forces. La resta continuàrem, cap on? Ja ho veuríem...

Un de nosaltres necessitava intimitat, i un petit refugi pel coll de los Sarrios li va semblar ideal, però, oh, sorpresa! per una obertura de poc més de mig metre d'alçada s'accedia a una cova ampla i alta, amb estalagmites i estalactites. El Joan Anton, emocionat, va proposar anar a veure la Gruta de Casteret, ens va semblar una bona idea. Així doncs, després d'un plàcid passeig, amb l'escalforeta d'un agraït Sol i entre boniques dunes de neu, arribàrem a la famosa cova, que estava totalment glaçada, plena d'estalactites, d'estalagmites i d'espectaculars cascades de gel. Ja estava fet el dia i tocava marxar cap al *refu* per tal que no ens enxampés la nit.

Un cop a Sarradets, ens van trucar l'Ana i la Marta dient-nos que després d'haver carregat tot l'equipatge al cotxe, aquest no volia arrencar. Per a elles ja s'havia acabat l'aventura. Ja de nit, entre tremolors (no quedava gaire gent al refugi), mentre desfèiem neu per al sopar, ens adonàrem que no teníem prou gas

El refugi de Sarradets amb el Casco al darrera. Foto: Oscar Lorenzo